

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **L. O.**
narozená x, státní příslušnice Ukrajiny
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem
sídlem Konviktská 291/24, Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. CPR-25835-8/ČJ-2017-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 5. 3. 2018 se žalobkyně domáhá

zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. CPR-25835-8/ČJ-2017-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 28. 8. 2017, č. j. KRPS-170067-32/ČJ-2017-010026 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců.

2. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že na základě dokumentů, které žalobkyně předložila, by se na první pohled mohlo zdát, že vykonávala pracovní činnost v souladu se zákonem. Při bližším zkoumání je ale zřejmé, že její činnost pod výjimku z povinnosti mít k zaměstnání vydáno korespondující povolení podřadit nelze. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně nezná svého skutečného zaměstnavatele a uváděla, že do České republiky ji žádná polská společnost nevyslala. Pracovní smlouva a její dodatky měly zlegalizovat její práci v České republice. O tom podle žalovaného mimo jiné svědčí to, že žalobkyně měla s polským zaměstnavatelem uzavřenu smlouvu na dobu neurčitou a dodatek, týkající se místa výkonu práce v České republice, nebyl do budoucna jakkoliv časově omezen. Za zásadní žalovaný dále považoval, že žalobkyně na území Polska nikdy nepracovala, a tudíž Polsko není jiným členským státem podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve kterém by obvykle pracovala. Z její výpovědi je zřejmé, že nebyla svým polským zaměstnavatelem vyslána za účelem poskytnutí služby do České republiky, aby se po splnění svého úkolu vrátila do Polska. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně obcházel ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť formálně vytvořenými smlouvami bylo předstíráno poskytování služby podnikatelem usazeným v jiném členském státě, ačkoliv ve skutečnosti
šlo
buď
o příhraniční poskytnutí služby agentury práce spočívající v poskytnutí pracovní síly, nebo

o vnitrostátní zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání platného na území České republiky. K tomu dodal, že pronájem pracovní síly není službou ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES. Příhraniční poskytování služeb agentury práce podle § 14 odst. 4 zákona o zaměstnanosti přitom neznamená, že by v jeho rámci bylo možné uskutečnit pronájem pracovní síly v režimu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný na závěr k námitkám žalobkyně uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a možnost návratu žalobkyně do země původu byla konstatována závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2017, ev. č. x, podle nějž oblast Khmelnytskyi, odkud žalobkyně pochází, a kde žije její rodina, není zasažena střety vládních vojsk a povstalců. S tímto stanoviskem byla žalobkyně řádně seznámena a ve svém odvolání k němu neuvedla žádné nové skutečnosti.

3. V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobkyně je zaměstnankyní polské společnosti O.-T. SP. Z O. O. (dále jen „OXD-

T.“), kterou byla na území České republiky vyslána na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V. s. r. o., IČO: x, se sídlem X (dále jen „V.“). Byla tedy vyslána v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření na žádost společnosti OXD-T. i Evropská komise.

4. Žalobkyně dále namítla, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítala již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, aniž by však tyto nedostatky v žalobě jakkoliv konkretizovala a vylíčila, zda tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pouze v závěru žaloby obecně odkázala na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že krajské ředitelství řádně zjistilo protiprávní jednání žalobkyně, které doložilo spisovým materiálem a dostatečně odůvodnilo. Nedopustilo se vad způsobujících nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný proto zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 25. 5. 2017, č. j. KRPS-170067-1/ČJ-2017-010026, dne 25. 5. 2017 v 11:40 prováděla hlídka Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pobytovou kontrolu v prostorách společnosti I. E. s. r. o. na adrese x, při které byla kontrolována žalobkyně. Ta předložila hlídce cestovní pas č. x s vylepeným polským dlouhodobým vízem s platností od 25. 4. 2017 do 24. 12. 2017. Na uvedeném místě žalobkyně pracovala jako pomocná dělnice na lince čištění prádla a na sobě měla bílý pracovní oděv. Jelikož nepředložila povolení k zaměstnání, zahájilo krajské ředitelství řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez platného pracovního povolení nebo povolení k zaměstnání.
7. Téhož dne za přítomnosti tlumočníka žalobkyně při výslechu uvedla, že z Ukrajiny odcestovala dne 9. 5. 2017 do Polska, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. V Polsku nepracovala, neuzavřela zde pracovní smlouvu a není zaměstnancem polské agentury práce. Nebyla ani vyslána na služební cestu do České republiky. Do České republiky přicestovala dne 10. 5. 2017. Ode dne 11. 5. 2017 pracovala v Kralupech nad Vltavou na zkoušku po dobu 14 dnů, po nichž měla dostat vyřízené „papíry“ a pracovat zde legálně. Nemá na území České republiky uzavřenu pracovní smlouvu, pracovala na základě ústní dohody. Práci jí zadávala „nějaká“ Ukrajinka, která zde již pracovala a žije dlouho v České republice. Doposud nedostala žádné peníze, vše mělo být sjednáno až 27. 5. 2017. Že k práci v České republice je potřebné pracovní povolení žalobkyně věděla, avšak bylo jí slíbeno, že se jedná o služební cestu a vše je legální.
8. Ve vyjádření ze dne 29. 6. 2017 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že jako zaměstnankyně polské společnosti OXD-T. byla vyslána svým zaměstnavatelem k plnění zakázky společnosti V. na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené těmito společnostmi, a proto práci na území České republiky vykonávala v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnicí o vysílání pracovníků. Žalobkyně tedy nebyla zaměstnankyní společností V. ani I. E. s. r. o. Byla na území České republiky vyslána na účet společnosti OXD-T. a podléhala jejímu vedení. Společnost V. ji

neúkolovala, ani jí nevyplácela mzdu. Je oprávněna pracovat v Polské republice. Služby byly společností OXD-T. poskytovány pouze dočasně a příležitostně. Na podporu svých tvrzení předložila mj. vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2017 mezi společnostmi OXD-T. a V. a pracovní smlouvu žalobkyně se společností OXD-T. včetně dodatku (obojí ze dne 10. 5. 2017). Z této pracovní smlouvy, ve znění jejího dodatku, vyplynulo, že byla uzavřena od 10. 5. 2017 na dobu neurčitou s místem výkonu práce na shora uvedené české adrese kontrolované provozovny společnosti I. E. s. r. o.

9. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. KRPS-170067-32/ČJ-2017-010026 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
10. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a souhlas žalobkyně je presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“
12. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobkyně o velkém počtu procesních nedostatků a její odkaz na podané odvolání nejsou řádnými žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobkyni, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezila, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních, jakož i prostý odkaz na argumentaci v podaném odvolání těmto požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nezabýval.
13. Žalobkyně dále namítla, že byla vyslána svým polským zaměstnavatelem na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V., a proto byla oprávněna k výkonu práce na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud této námitce nemůže přisvědčit. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) [směrnice o vysílání pracovníků] a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost“.

u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ (zvýraznění doplněno).

14. V nyní projednávané věci není mezi stranami sporné, že činnost žalobkyně naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že, byť byla podle pracovní smlouvy ze dne 10. 5. 2017 formálně zaměstnankyní společnosti OXD-T., pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost nevykonávala. Žalobkyně sama opakovaně uvedla, že v Polsku nikdy nepracovala a pouze jí zde byla nabídnuta práce v České republice. Taktéž uváděla, že do České republiky nebyla vyslána a není zaměstnancem žádné polské společnosti. Ihned po svém příjezdu do Polska (z Ukrajiny žalobkyně odcestovala 9. 5. 2017, do České republiky přijela již následující den) byla vyslána na území České republiky, kde pracovala pro českou společnost I. E. s. r. o. jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Práci jí zadávala jiná pracovnice této společnosti dlouhodobě žijící v České republice. Její pracovní smlouva ze dne 10. 5. 2017 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého měla pracovat na adrese závodu společnosti I. E. s. r. o., a to bez jakéhokoli časového omezení (na dobu neurčitou). Lze tak shrnout, že společnost OXD-T. fakticky fungovala jako agentura práce, která žalobkyni pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ji jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS, na tyto případy se však výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že se žalobkyně po uplynutí doby vyslání vrátí zpět na polský pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).
15. K poukazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise pak soud poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele (tj. pro společnost OXD-T.) pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost OXD-T. fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Dále lze doplnit, že toto vyjádření je velmi stručné a obecné, aniž by se konkrétněji vyjadřovalo k situaci žalobkyně (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, tj. k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje), či obsahovalo podrobnější úvahy. V podstatě pouze shrnuje některé závěry nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V této konkrétní věci má tedy toto vyjádření prakticky nulovou argumentační hodnotu. Soud proto námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
16. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci ani z části úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaný byl sice plně úspěšný, žádné náklady mu však v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. dubna 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce